

TÓTH N. KATALIN

A Harcos útja

Tavasza volt, balzsamos illatú, virágzó tavasz, ami az újjászületés ígértét hirdette.

– Most már víge van a háborúnak, apám. Elkezdhetünk szántanyi, vetnyi! – mondta István az apósának, aki éppen vereshagymát metélt egy deszkán Eszterkének.

Az öreg Károly felnézett, és megállt a bicska a kezében. Nehézkesen felemelkedett a lócáról, és szűrös szemével a vejére nézett. A napégette arc az ifjúság buzgó energiájától sugárzott. Pedig István nemrégiben megözvegyült. A front alatt veszítette el fiatal feleségét. Nem maradt neki jóformán semmi a Kata után, csak ez az Eszterke. Ez a hóbortos kisleány, aki épp olyan keményfejű, mint az öreganya.

– Csak óvatossan, édes fiam – intette a fiatalembert, aztán lassan az asztalra görnyedt. A gerince táján egy német gránát repesze munkált, amivel a karlsbadi vajákosok sem tudtak mit kezdeni.

– De apám! Legalább a lucernást...

– Nem emlékszől, micsinátak a nímét tiszték? Az igás lovaikat oda kötötték a szénaboglyához, osztán legelhettk, amíg tartott! A tehén meg az éhkoppot nyelte...

– Ennek már víge. Hallottam a rádió műsorába...

– Csillapoggy, fiam. Ráérünk. Várjunk! Majcsak lessz valahugyan.

És mi van, ha semmi sincs odaát?, installáció, 2015. (Fotó: MAGMA, Sepsiszentgyörgy)

